

У темному-темному лісі...

Юлія Зима

Юлія Зима

У темному-темному лісі...

Примірник тексту для публікації на УкрЛібі люб'язно надано авторкою

Пригоди Мурзі і Ко

Одного похмурого вечора у темному-темному лісі у холодній хаті сиділа одинока і сумна зла чаклунка. У народі її називають Бабою-Ягою. Проте вона любила, коли її кличуть Мурзя. Чому саме так, ніхто не знав, та й запитати було ні в кого. Мурзя вирізнялася креативністю. Завжди щось вигадася, щоб себе побавити. Колись так усіх налякала, що навіть звірі, птахи й мурахи з лісу повтікали. Залишилися одні павуки і таргани. Бо їм по цимбалах ті шугання. Вони й самі кого хочеш залякають!

Цього вечора відьми і справді було кепсько від самотності та нудьги зеленої. Так бридко на душі!

Раптом згадала вона про особливу книжку своєї прабабусі. Зіскочивши зі стільця, відьма пірнула у стародавню родинну скриню.

— Ось вона! Трясця її бери! Геть про неї забула!

То була справжня чаклунська книга, яку Мурзя колись знала назубок, але з роками забула.

— Фу-у-у!!! Ну й куряви від тебе! Припини!

Книга вирішила підбадьорити Ягу, тому і дмухнула пилом їй в обличчя. Але від суму це не врятувало. Відьма швиденько розгорнула книжку, знайшла потрібну сторінку і прочитала вголос:

Що робити, щоб не нудьгувати:

1. Змусити слимаків гикати на весь ліс. — Ні, це не те! Та й де я їх візьму? Вони ж усі повтікали.

2. Залоскотати дикого кабана. — Ні-і-і-і-і.

3. Залякати усіх навкруги до смерті! — З цим я вже впоралася. Ну, може, не до смерті... Але нікого не лишилося. Хіба павуки, — буркотіла вона.

4. Як зліпити друзів. — О! Це те, що мені потрібно! — радісно скрикнула бабця. Отже, її потаємна мрія — мати справжніх друзів і більше ніколи не бути самотньою.

Продовжувала читати: *Рецепт*

Уночі на повний місяць знайти старезного дуба. Назбирати під ним мішок сухого листя й пів мішка жолудів. Піти на цвинтар, що за лісом, й накопати десять лопат

землі. Наносити тринадцять відер води з болота. Усі інгредієнти помістити в магічний чан і варити на малесенькому вогні, весь час помішуючи, до ранку. Вийти у двір і на землі перед хатою рогом намалювати бажаних друзів. Уранці, коли бодяга звариться, залити її у ті нашкрябані на землі форми. Залишити застигати на три дні і три ночі. На четверту ніч обвести їх золою по колу й приказати:

"Грязюка — не пилюка, друзі — не вороги, станьте на ноги".

Так чаклунка і зробила. Однієї ночі, дочекавшись повного місяця, побігла й принесла усе за списком. Ох і везуча та Яга! Бо зима цього річ видалася на диво тепла — ані сніжинки. Тому вона без перешкод і листя з жолудями назбирала, й землі накопала, й води з болота наносила. Бачили б ви, з якою любов'ю Мурзя друзів на землі малювала! Гарні бабаюки вийшли. А хто ж іще міг вийти у Баби-Яги?

— Які красені! — сказала задоволена відьма, повернулася до хати й узялася варити зілля. Воно кипіло, булькотіло. А з відкритого вікна по лісу простягнулися клуби магічного диму.

Потім бабця залила усе у форми для друзів. І чекала. Як же довго тягнеться час. Щодня ті фігури набували більш живого вигляду. Нарешті настав момент обводити їх золою і читати над ними заклинання.

— Грязюка — не пилюка, друзі — не вороги, станьте на ноги! — проговорила бабця, але чомусь нічого не виходило. Тоді спробувала ще раз. Усе тихо.

— Мабуть, щось наплутала, — подумала вона. Знесилена пішла в дім і впала спати. Щойно Яга заснула, як із землі один за одним почали підніматися дивні створіння. Першим з'явився фіолетовий велетень — то був друг-бабаюка, за ним — симпатична незнайомка у чарівному капелюсі. Потім хтось із рогами, тоді ще один дивак із пружинами на голові. Їх як магнітом тягло до оселі чаклунки, яка мирно спала й ні про що не здогадувалася. Стукіт і грюкіт збудили бабцю.

— Що? Що там трапилося? Їой! Ви хто такі, химери потворні?! — витріщивши банькате око, закричала розлючена відьма. Так-так, вам не почулося, око. Було воно в неї одне-однісіньке. Але всевидюще. Від нього нічого не сховати.

— Ми — твої друзі! Ти ж нас сама створила! — обурився фіолетовий велетень.

— Що? Хіба я таких друзів собі уявляла? Ви ж страховиська якісь! Вами тільки людей лякати!

"Ох, моя прабабуся була ще та гумористка", — подумала Яга, зовсім не збагнувши, що вона сама ж їх намалювала.

— Ну добре. Я вас створила, мені вас і назвати треба. Не кликати ж усіх бабаюками! — нарешті дійшло до старої.

Та нічого, окрім назв днів тижня, бабці Мурзі на думку не спадало. Так і буде. Скоротивши трохи придумані імена, вона заявила:

— Оскільки вас четверо, ваші імена будуть такі: Пон, Вів, Сер і Чет.

— Не хочу я бути Сер! — категорично не погоджувався третій.

— Ич який! Добре, тоді ти будеш Чет, а останній П'ят. Служили бабці четверо

новоспечених друзів вірою і

правдою. Але Мурзя не була б відьмачкою, якби знову не занудьгувала.

— Та хіба я вас створила, щоб ви їсти варили і казани натирали?!

— А для чого? — запитав Пон.

— Ви повинні мене забавляти. Дітей ночами лякати та про все доповідати. А так мені ще більше нудно, бо я нічогісінько не роблю. Ану мерщій за справжню роботу! — випалила вона. Швидко забула бабця, що мріяла про справжню дружбу.

Що тут почалося! Пон за палицю схопився, Вів на мітлі, Чет зі своїми рогами... Скільки дітей поперелякували! Тут Баба-Яга й повеселішала. А потім запровадила нове правило: раз на тиждень, у неділю, вона сідала біля каміна і слухала зухвалі пригоди друзів-бабаюк. Та так реготала з того, що за лісом усі чули. Потім відкривала свою скриню й кожному видавала по срібній монеті за заслуги. Для бабці то були найщасливіші часи. Вона навіть на своїх дверях табличку повісила: "Мурзя і Ко", що означало — вона і її компанія.

Минали роки. За цей час відьма непомітно створила армію бабаюк. Виникло ціле

поселення на чолі з володаркою лісу Мурзею. Тепер вона вже не могла збирати всіх у своїй оселі, тому місцем зустрічі стала улюблена галявина під велетенським деревом. Так-так, саме під тим дубом, що давав Язі листя й жолуді на ці дивні створіння. Ось чому бабаюкам було комфортно під ним. Якась магічна сила витала там. Усі збиралися як одна родина.

Одного недільного вечора Пон і Вів оголосили про своє весілля. То було гучне й неймовірне свято химер-бабаюк. Гуляли, танцювали, свистіли, співали, та ще і в бубон били. Люди, які за цвинтарем жили, рік боялися до лісу ходити. Так і казали: "У ньому нечистий гарцює".

Потім з'явився я. Яке тільки ім'я мені не придумували! Вогник, Зорчик, Пимтик, доки не втрутилася сама Баба-Яга.

— Що тут гадати? Він з'явився у неділю, значить Недом і буде.

"Оце розумна бабця! Ім'я Нед мені подобається, — подумав я. — Мої батьки також днями тижня названі. Отже, ми — справжня родина!"

Тато, як завжди, ходив на роботу. Мама тільки мене гляділа, бо я був, як дзига. Та

чому був? Я і зараз такий. Шкоди не роблю, але страшенний непосида! Ще й питань у мене до всіх цілий віз. Рот не закривається.

Якось повернувся мій тато з роботи геть сумний.

— Що сталося, любий? — запитала матуся.

— Усе! Більше не хочу дітей лякати. Був я сьогодні в одного хлопчика Миколки. Заліз до нього в кімнату. А на його ліжку хвороба здоровецька сидить. Я як гаркнув, лапи розчепірів, вона і втекла. Але малий так налякався, накрився подушкою й на все село, мов та сирена, ревів. Я — у вікно і навтьоки. Ну що за радість нашої відьми з цього? Хіба це чесно — такому здоровилі, як я, діточок лякати? А якби хтось нашого Неда так перестрів та шугнув? Я б його живцем з'їв!

— Любий, заспокойся і не хвилюйся так. Ти що, головного не зрозумів? Ти ж хворобу від дитини прогнав. Окрім нас, недуги ніхто не здатен бачити! Ти хороше діло зробив!

— Твоя правда. Кохана, а давай будемо не дітей, а хвороби лякати! От завтра вранці піду до Яги й запропоную. Вона в нас демократична. Може, погодиться?

Так і вирішили.

Ранком я почув, як татко збирається до баби Мурзі, й причепився до нього, як реп'ях до кожуха: "Візьми мене, ну візьми".

— Та ходімо вже, — погодився тато.

Батько робив великі кроки, тому мені доводилося бігти, щоб устигати за ним.

— Татку, навіщо тобі те? Раптом вона розлютиться? Дядько Чет казав, що відьма у гніві страшна.

— Знаю, синку. Але від себе не втечеш. Якщо розумієш, що не туди воно йде, потрібно щось змінювати. Треба хоча б спробувати.

Я не дуже розумів, що він хотів мені тим сказати. Але мені дуже кортіло побачити оселю самої господарки лісу. Прийшли. Від несподіванки я обімлів. Усюди брудно й занедбано.

Зла чаклунка зранку рідко бувала в хорошому гуморі. Та як розійшлася...

— Де це чувано, щоб химери хороші справи робили?! Може, ти сподіваєшся, що ті люди тебе ще й полюблять? Ти здурів чи мухоморів об'ївся? Ану вертайся додому й готуйся на роботу йти. А як ні, то я швидко тебе на листя й багнюку розберу і по лісі розкидаю! Одне моє закляття!

Нічого не вдієш. Повернулися зажурені до хати.

— Тату, не хвилюйся. Усе в тебе ще вийде, — сказав я, міцно обійнявши його.

— Так, синку. Але я за роботою навіть не помітив, як ти виріс. І ніколи не запитав у тебе про твою мрію. Яка вона?

— Висока...

— Як це? — не зрозумів батько.

— Висока, бо я мрію бути справжньою зіркою. Тією, що в небі горить.

— Що за дурниці ти вигадав?

— Ти ж запитав, я відповів, — образився я.

— Це, мабуть, тому тобі усілякі дурниці у голову лізуть, що чаклунка тебе на повний місяць знайшла.

— Як знайшла? Хіба мене не створили, як усіх?

— Це секрет Баби-Яги. Знаю тільки, що ти в нас особливий.

— Може... — засинаючи, погодився я.

Відтоді мій батько не міг ні спати, ні їсти. Він весь час думав, як мою мрію здійснити. І придумав. Одного разу за вечерею каже матусі:

— Люба, наш син уже підріс. Тож сам може обирати, ким йому бути. Завтра візьмемо найгарнішу ялинку в лісі, почепимо нашого Неда на верхівку, мов зірку, й вирушимо на ярмарок. Ти причепурися, запнися хусткою, а я картуза надіну, щоб вуха сховати і нікого не налякати, й поїдемо продавати. У нас враз куплять ялинку!

— Тату, але ж я хотів бути справжньою зіркою, а не прикрасою на новорічному дереві!

— Розумію, синку. Але мрію інколи нелегко здійснити. Тож спочатку зробимо так. Ти проберешся на свято, дізнаєшся від людей, як дістатися неба. Потім ми все і

влаштуємо. Бо в нашої відьми про це книжок немає. У неї лише шкідливі!

— Не кажи так, любий. Це ж за ними вона нас створила, — зауважила матуся.

— Твоя правда, — порозумілися батьки й почали діяти за планом.

Гарно вбралися і вирушили на ярмарок. Одяглися тепленько батьки лише заради того, щоб дітей не налякати. А так ми, бабаюки, ніколи не мерзнемо. Я ж лишився у своїх улюблених штанцях, бо маю світитися!

Тато ніс ялинку, на якій сидів я, а мама йшла поруч і співала веселу пісню:

— Коли з неба падають зірки, Ти бажання швидше загадай. Потім треба вірити у них,

І вони здійсняться, так і знай!

Було весело. Прибули на ярмарок. Чого там тільки немає! Щойно батько Пон устроїв ялинку в горщик для продажу, один хлопець побачив її і почав кричати:

— Давайте оцю купимо! Дивіться, яка красуня пишна, ще й із зіркою! А дядя, який її продає, так змерз, бідний, що аж посинів. Якщо ми купимо в нього ялинку, він швидше додому піде і не захворіє, — пожалів мого татка хлопчик, побачивши його фіолетовий колір обличчя.

— Добре, Миколко! — погодилася його мама.

Мій тато одразу впізнав у хлопцеві того самого Миколку, якого налякав, коли проганяв його хворобу. І так зрадив, що той одужав! Але натягнув картуза на самий ніс, щоб малий не здогадався.

Наша ялинка разом зі мною поїхала до нового господаря. А мої бідні батьки так від того зажурилися, що йшли додому мовчечки. Татко хотів підбадьорити матусю. На виході з ярмарку купив їй нового гарного капелюха. Але то не допомагало...

— Раніше я вважав, що втілювати чийсь мрії — це радісно, — нарешті мовив Пон.

— Я також так думала, — заплакала Вів.

Ялинку разом зі мною встановили серед святкової зали. Дітей набігло з усіх сусідських будинків. Ще б пак! Я ж набрав повні кишені світляків та так світився, як тисяча лампочок, зв'язаних у пучок.

— Синку, клич друзів до столу! — почулося з кухні. Звідти долинали неймовірні аромати. Булочки, коржики, пампушки — усе це для Миколки і його товаришів напекла на radoшах, що одужав, матуся. А що ще неньці потрібно для щастя? А все — завдяки моему татові. Як же я хотів усім про це розповісти. Так кортіло хоч одним оком

подивитися на дітлахів. Я ж ніколи не був серед людей! Тим більше, таке свято. Але мусив добросовісно стояти, розчепіривши ноги й руки, а головне — яскраво світитися.

Діти, набравши на кухні жмені смаколиків, схопили філіжанки з гарячим чаєм і хутко повернулися до ялин-ки-красуні в залу. Я навіть подих не встиг перевести!

— Саме мені сьогодні доручили стріляти зі святкової пухкалки! — присьорбуючи, гордовито заявив один із Друзів.

— Знову у вікно поцілиш? — запитав, посміхнувшись, Миколка.

— Ну як відчиниш його, можу і в небо! — відповів хлопець.

"Якби ж тут був мій татко. Я дочекався б, коли той пальне з гармати, і скочив би на кулю. Тато відчинив би вікно, а я полетів на омріяне небо".

Щойно я про це подумав, як за шибкою з'явилася фіолетова голова з маленькими вушками. Так, без сумніву, то був мій батько. Сказав усім, що пішов на роботу, а сам побіг мене шукати. Тим паче, він уже знав, де живе Миколка. Але зараз тато не міг з'явитися перед дітьми. Здорові бабаюки приходять тільки вночі.

Заграла запальна музика. Почалося новорічне свято. Діти веселилися, співали, водили хороводи. Я забув, що не повинен ворушитися, і пританцьовував. Мені справді було радісно! Ніхто моїх викаблуків не помітив. Усі з нетерпінням чекали на подарунки, що за традиційним сценарієм мали вилетіти разом із кольоровими кульками зі святкової гармати, яку діти називали "пухкалкою".

Настав довгоочікуваний момент. Повненький хлопчик Стефаник, що знав про свою головну місію, підбіг до гармати й направив її до вікна.

— Один! Два! Три! Пали! — закричали гуртом діти і приготувалися ловити подарунки й сюрпризи. Мій татко також напоготові. Пон свою справу добре знав, тому швидко відчинив вікно. Я теж не розгубився. Миттю опинився на найбільшій кульці, що летіла прямо в небо. Ото був політ!

Чому я інколи кажу "Пон", а не "татко"? Тому що в усіх нас, дітей бабаюк, однакові голоси. Це недопрацювання бабці Мурзі. Тож, якщо я покличу: "Тату!", збіжаться усі батьки з лісу. А Пон — лише один.

Раптом моя куля почала різко знижуватися. За мить я опинився на батьковій кошлатій голові. Він упевнено чкурнув подалі звідси.

— Дивіться! Дивіться! Наша зірка з ялинки! — вигукнула дівчинка нам услід. І справді, мого татка не було видно в темряві, тільки мене.

— Зірочко, зірочко, полети на небо! — проспівала мала фантазерка.

"Я б із задоволенням!" — подумалося мені.

— Хто це вікно відчинив? Негайно відійдіть, застудитеся! — кричала дітям якась тітка.

Сумно було, що не долетів до неба, але нічого не вдієш. Здійснення мрії ще попереду!

— От бачиш. Ти вже для них зірка. Ходімо додому! Мама так зрадіє, як тебе побачить. Влаштуємо свято. Поставимо ялинку на галявині. А ти будеш нашою зіркою.

— Ти не розумієш! — закипів я. — Це ж не по-справжньому!

— Добре, не панікуй! Є в мене ще одна ідея, план Б, — сказав оптимістично татко і підвів до яскравої афіші, на якій кольоровими літерами було написано: "Концерт у казковому парку під назвою: "Пісні, що лунають до зірок"".

— Синку, ми знайдемо той парк, і ти полетиш з тими піснями до самих зірок, — серйозно пропонував

Пон.

— Татку, ти що, не розумієш? Це так просто говорять. Нікуди я з ними не зможу

долетіти! А парк шукати не потрібно, ось він.

Ми стояли прямисінько перед красивою кованою брамою з написом: "Казковий парк".

— Тоді, сину, зробимо корисну справу, а потім хутчіш додому. Я знаю, де живе хвора дитина. Ми її врятуємо! А там щось вигадасмо і з твоєю мрією.

Так і вчинили. Раніше в бабаюк була карта, але ми — сучасні створіння. Тому в нас з'явився навігатор, який під пісні, що лунали до зірок із парку, привів нас до самісінького вікна хворої Софійки.

— Слухай уважно, — сказав тато. — Ти залетиш у вікно й приліпишся до полички навпроти ліжка. Дістанеш своїх світляків і почнеш світити ними, щоб відволікти дівчинку. Я тим часом знайду хворобу і вижену її. А потім ми втечемо.

— Добре!

Вас здивувало, що я вмію літати? Так, умію, але зовсім трішки. Кілька метрів. І то поки малий. Потім ми цю здатність, на жаль, утрачаємо.

Дівчинка солодко спала у своєму ліжечку. Поруч на тумбочці стояли різні мікстури, лежав термометр. Видно, добряче вчепилася в неї хвороба! Я легко заліз на поличку. Щойно я засвітився, як мала прокинулася.

— Вау! Яке казкове диво! Ти хто? — кволим голосочком мовила вона.

Я мовчав, заплющивши очі, і не ворухився. Не розумію, як вона здогадалася, що я живий.

Татко став навколішки й, низенько нахилившись, поліз по всіх закутках, щоб не дати недузї дівчинки жодного шансу залишитися. Раптом велика темна птаха вилетіла з кімнати у вікно. Тато свиснув. То був сигнал для мене. Я миттю заскочив йому на плечі. Ми як дременули!

— Не тікай, зірочко! Прилітай іще, благаю! — вже дзвінким голосом вигукнула Софійка.

Ми свою місію виконали й мусили повертатися додому. Скажу вам чесно, робити добрі справи приємно. У тебе наче крила виростають.

— Тату, а той птах — то була хвороба дівчинки?

— Так, сину. Дякувати долі, ми з'явилися вчасно. Вона ж могла з'їсти дитину, — зауважив Пон.

Щасливими неслися ми до рідної оселі. Такі пахощі стояли в хаті, що я ледь батьківський чуб не проковтнув.

— Швидше до столу! У нас також новорічне свято! Матінка Вів радісно пригощала нас гаряченькими

добрениками. Сьогодні вона здавалася особливо гарною. Смарагдове волосся, ямочки на щічках, блиск в очах. Вона ні на мить не сумнівалася, що ми повернемося вдвох. Бо у сім'ї в тебе завжди вірять.

Понад усе я любив рулет з горіхами та узвар з лісових ягід. Його матуся подавала на свята. Такий запашний і кисленький! А ще — соломинку, яка до нього додавалася. З нею в мене виходили величезні бульки. Тато за це трохи сварив. Але потім я бачив, як вони з мамою теж посміювалися. Бо то справді весело.

Я заходився розповідати про наші пригоди й не помітив, як біля вікна з'явився дядько Чет. Той самий, який не хотів бути Сером. Ну й роги в нього! Здавалося, Баба-Яга його з якогось чорта змалювала. Він іще той красень. Має унікальний колір тіла! За словами бабці Мурзі, називається він аквамарин. Мама каже, це колір морської хвилі. А

ще світиться так, що за кілометр видно, ніби фосфору наївся.

— Заходь до нас! — запрошували його до оселі батьки. — Відсвяткуємо разом!

— Що ви! Не хочу порушувати вашої сімейної ідилії! — сердито відповів дядько й хутко зник. Він завжди був таким. Ми вже звикли. Ніби за одним рецептом, з одного "тіста", але так відрізнявся від усіх. Чомусь мій татко захищає його. Каже, що інколи треба вміти сказати "ні". От якби дядько Чет одного разу цього не зробив, так би і був усе життя Сером...

Усе було б нічого, якби той вуйко не розбазікав про нас господині лісу Мурзі. На ранок ми з батьком уже стояли перед нею й розповідали про свої яскраві пригоди. Але, звісно, не все.

— Я бачу, Поне, ти так нічого й не зрозумів! Доведеться тебе провчити! — сварила батька, мов школярика, зла відьма. — Тож я забираю у вас Неда. Бо якщо я цього не зроблю, ви геть зіпсуєте дитині життя. Він залишиться в мене, доки ти не отямишся. А станеться це швидко, бо відтепер я не дам твоїй сім'ї жодної монети! Їх отримує тільки той, хто вірно працює на мене, а не на Добро! — вирішила серйозно налякати нас Яга.

Чому вона так каже? Хто такий цей Добро? Мене сильно засмутив той факт, що я не повернуся додому. І що це таке? Я ж не якась річ, що можна забирати, віддавати...

Та нічого не вдієш. Я залишився у відьми, а зажурений тато поплентався додому.

Весь тиждень я підмітав, мив підлогу, виганяв тарганів і павуків з оселі Яги, збирав павутиння. Таким чистим її дім ще ніколи, мабуть, не був. Потім протер старовинне люстерко і всюди розклав світляків. А головне — щовечора я розчісував її заплутані пасма чарівним гребінчиком, наспівуючи веселу пісеньку про грязюку. А потім пригощав її печивом у вигляді равликів та сердечок, яке спік за татковим рецептом. Він їх завжди пече мамі на День Кохання. За це бабця

Мурзя навчила мене стрибати по деревах, знаходити мох, збирати гриби. Ну справжнього пластуна з мене зробила! А ще вона розкрила мені таємницю, що то не дядько Чет розповів їй про наші пригоди з батьком. Виявляється, в неї є таємні розвідники, які по лісу нишпорять і про всіх усе дізнаються.

Одного вечора відьмачка розчулилася та й каже мені крізь сльози:

— Для мене ніхто ніколи не зробив анітрішечки з того, що ти, маленький Неде. Проси що завгодно. Виконаю будь-яке твоє бажання.

— Але ж у мене їх три! — не розгубився я.

— Три?! Ну давай три! — і справді мала чудовий настрій бабця.

— Перше — поверніть мене додому. Друге — дозвольте бабаюкам лякати не дітей, а їхні хвороби. І третє моє бажання — бути справжньою небесною зіркою.

— Матінко рідна! Ну перше — зрозуміло. Поверну тебе в рідний дім. Друге — нехай і так. Справді, яка мені різниця, кого бабаюки лякатимуть? Ми ж креативні створіння! А от третє бажання. Як я тебе на небо закину? Тут треба поміркувати.

Полягали спати. То була моя остання ніч у Баби-Яги, бо на ранок вона відпустила мене додому ще й своїх фірмових калачів з маком дала.

Ліс гудів, немов вулик. Виявляється, то бабаюки обговорювали нове оголошення, яке з'явилося на дереві:

"Усім, усім, усім! Великим і малим. Зібратися під старим дубом сьогодні увечері на нараду". Підпис — "Господарка лісу".

— Що трапилося?

— Мабуть, знову стара щось ганебне вигадала, — невдоволено бубоніли між собою бабаюки.

Нічого доброго від неї ніхто й не очікував. Та особисто я знав: увечері таки має статися щось казкове. Вона ж мені пообіцяла!

Побачивши мене на порозі, батьки безмежно зраділи.

— Синку! Як виріс за тиждень! Як це стара тебе відпустила? Ти там нічого не накоїв? — допитувався веселий батько. Але я не зізнавався.

"Нехай буде їм сюрприз", — подумав я і по-дорослому відповів:

— Пізніше про все дізнаєтеся...

Той вечір у місячному сяйві я не забуду ніколи! Химери-бабаюки походилися з усього лісу на галявину й посідали хто на пнях, хто на землі. Ви б бачили бабу Мурзю. Нарядилася у свої святкові лахміття. А зачіска! Такою причесаною та чистенькою її ще ніхто ніколи не бачив. Світло від неї розійшлося навкруги. Зміни помітили усі. Вона залетіла на гілку старого дуба, зручно вмостилася й розпочала промову.

— Друзі мої!

— Друзі? Це щось новеньке, — не витримала моя матуся.

— Так, друзі. Тому що саме для цього я вас створила, але швидко забула. Маленький Нед нагадав мені про це. Хочу зробити для вас щось хороше. Тому оголошую, що віднині ми лякатимемо лише хвороби! Як того й хотів батько цього чудового хлопця.

— А якщо я гидую тих хвороб? І взагалі не хочу нічого змінювати? — запротестував дядько Чет.

— Значить... Значить... — зам'ялася Яга, — ти лякатимеш тих дітей, що ображають молодших або слабших за себе.

Радості усіх мешканців лісу не було меж. Стрибали, аплодували. А татко від щастя й гордості за свого сина підкидав мене до самої верхівки дуба.

— А як я дізнаюся про тих дітей-забіяк? От добре було раніше, лякай кого хочеш, — перебив загальну радість вуйко Чет.

— А ти прийдеш до мого секретаря Грифа-Самсона, він тобі будь-яку інформацію надасть. Хто хворий, а хто забіяка — у нього є дані про всіх.

І справді живе у нашому лісі бабаюка Самсон. Діти кликали його Гриф Самсонович. Усі ж пташки звідси полетіли. От Яга його і створила за фотографією грифа. Він так захопився науками, що знав усе на світі. А ось і він.

Самсон сидів перед величезним монітором. Раптом той екран засвітився, і на ньому з'явилася складна інженерна схема космічної ракети.

— Друге, — вела далі чаклунка. — Завдяки Неду в нашому лісі відбулися чарівні зміни. Я пообіцяла здійснити його мрію стати справжньою зіркою. Пропоную усім разом йому допомогти. Потрібно сконструювати космічний корабель, що доправить його на небо. Тому необхідно здійснити усі точні розрахунки, щоб не помилитися. Ще треба знайти придатний матеріал.

— Цей малий і справді схожий на зірочку, — зауважив хтось.

Робота закипіла. Усі натхненно працювали. Мені було дуже приємно. Найбільш здібні мешканці лісу будували ракету під керівництвом дядька Грифа.

Вона була зроблена за новітніми технологіями. Корпус відлили з надміцного титану і стародавнього метеорита. Установили броньоване величезне затемнене скло. Схему двигуна створив бабаюка — хакер П'ят. Пружина, а не голова! Прикріпили сходи, які могли самі ховатися. Татко про всяк випадок власноруч вмонтував крісло-катапульту. А для мене найголовніше — це, звісно, автоматичний видавач жувальних гумок бубль-гум.

Відьма контролювала кожен процес. На міцність перевіряла, гризучи зубами і стукаючи кочергою. Мабуть, я і справді був їй не байдужим. Матуся лагодила торбинку з їжею. А бабця Мурзя прийнялася виготовляти

шолом для моєї безпеки. Для цього вона узяла коріння папороті, додала смоли дерева, змішала й залила у велику круглу форму. Цілу ніч читала заклинання: "Потентус, Фортус, Мегус, Рум!" І коли шолом застиг, покрила його зоряною фарбою. Я світився у ньому ще більше, ніж дядько Чет.

Моя ракета була справжнісіньким космічним кораблем. Лампочки на ній виблискували, як гірлянди на ялинці. Усі мені навіть трохи заздрили. Тільки не батьки. Вони хвилювалися й сумували, бо розуміли, що незабаром мій політ таки відбудеться.

— Ось, синку. Це космічна рація. Вона працює всюди безперебійно. Якщо щось піде не так, подаси нам сигнал — і ми тебе заберемо, — як ніколи серйозно сказав татко Пон.

Три здоровенних бабаюки привезли на візку золоту цистерну, з якої сама господарка лісу урочисто залила пальне в ракету. Я надів шолом, подякував усім за роботу, поцілував бабцю Мурзю, батьків і зайняв місце за пультом керування.

— Вітаю на борту корабля. Пристебнути паски безпеки! — почувся впевнений голос бортового робота. — Починаємо відлік. Десять, дев'ять, вісім, сім... два, один, пуск!

Ракета відірвалася від землі. Швидкість була шаленою. Якесь турбо-пальне залила бабця у бак. Знаю, що чаклувала вона над ним не одну ніч. Не дарма! Я й лісу зверху розгледіти не встиг. Він умить перетворився на маленьку цяточку. Ракета опинилася у відкритому космосі.

— Приготуватися до виходу! — через деякий час наказав мені робот.

— Уже? Так швидко? — здивувався я і попрямував до дверей. Вони відчинилися — і раптом... Що це в біса таке?! Неймовірне сяйво вдарило мені в очі. Їх просто засліпило.

— Ну привіт, друже! — почувся по-справжньому космічний голос.

— Де це? — запитав я.

— Ти вийшов на Місяці. Тобто на мені, — усміхнувся той.

— Ви Місяць? А чому я сюди потрапив? — засмутився було я.

— А це треба запитати у моєї двоюрідної сестри Мурзі. Вона ж тебе до мене направила. Принаймні твій корабель був запрограмований здійснити висадку на

Місяці, — спокійно пояснював металевий голос.

Мені почало потроху розвиднятися. Велетенський золотий серп, на якому я стояв, мав два ока, повні вуста, а над ними — довгі сиві вуса. Ну й дива!

Раптом якийсь клуб диму пронісся й вибухнув неподалік від нас.

— Дядьку Місяцю, а що то було? — розпитував я.

— То зірка згоріла, — спокійно відповів він.

— Зірка? А хіба таке може статися?

— У космосі ще й не таке трапляється! Вони вибухають, горять, гаснуть, зіштовхуються...

— Он воно що! — раптом мені дійшло, як небезпечно бути зіркою.

Про що ж я, дурник, думав? От Бабця-Яга! Спеціально мене закинула на Місяць, щоб я не зник у космічній безодні, а зміг під наглядом на милуватися новим краєвидом і розібратися що до чого. Яка ж мудра!

— То ви кажете, бабця Мурзя — ваша сестра?

— Так, двоюрідна. А ти мій хрещеник. Колись дві зірки зіштовхнулися, шматочок від однієї відколовся. То була твоя частка. Я її вловив і надіслав на Землю в подарунок вашому лісові. А сестра щось там дочаклу-вала, і вийшов ти.

— Дядьку Місяцю, то мені не треба ставати зіркою? Виходить, я й так зірка? — неймовірно зрадів я.

— Справ-жні-сінь-ка... — позіхаючи, повільно відповів він і заснув.

— Дивіться! Яка гарна зірочка зачепилася за Місяць! — вигукували дітлахи, спостерігаючи із Землі. То був я...

— Не розумію, хіба Місяць спить? — запитував сам у себе.

Тепер було ясно, чому мене завжди так тягнуло в небо. Це мій справжній дім.

Я ж вам не розповів. У нашому лісі дітей приносить не лелека, а саме Баба-Яга. Нікому не відомо, звідки вона їх бере. Чи особисто створює? Мене знайшли на гілці того самого старого дуба. Бабця-чаклунка точно знала, що я незвичайний. От і віднесла до найкращих бабаюк у світі — моїх батьків.

— А сестра моя — з планети Цитрус. Он там, бачиш, горить, яскра-а-ава, як апельсин! Туди твоя ракета і полетіла. Мабуть, гостинці повезла від Мурзі... — раптом прокинувся Місяць.

— А звідки ви про це знаєте? — запитав я в нього, але вже ніхто не відповів, бо знову заснув...

То Яга, виходить, не зовсім відьмочка, а космічна бабця? Круто!

Раптом біля нас знову пронеслося щось блискуче, та ще й із довжелезним хвостом.

— Дядьку Місяцю! Дядьку Місяцю! А це теж зірка? — збудив я хрещеного.

— Га? Ну й допитливий же ти, синку. То комета. Їх тут багато, — відповів він і навіть очі не розплющив.

— Я давно за тобою спостерігаю, Неде, — продовжив він. — Ти хороший хлопчина! У тебе щире, добре серце. Тож я хочу зробити тобі сюрприз, — промовив хрещений. Задумався, звів брови, розплющив очі, а потім примружився й почав придивлятися до

зірок. Його кучеряві вуса раптово випрямилися, немов струни, і знову закрутилися. Він бурмотів собі щось під носа. А зірки перед нами вишикувалися в ряди. Якийсь парад зірок!

— Ось, найгарнішу тобі вибрав, — раптом, спіймавши щось у кулак, сказав Місяць. Він розкрив руку.

Я побачив на ній зірочку. Вона була неймовірної краси, схожа на дорогоцінний камінчик. Один з тих, що виблискували на чарівній книзі у Мурзі.

— Але ти отримаєш її, коли повернешся додому, — зауважив хрещений і щось прошепотів над зіркою. Та одразу злетіла вгору, закружляла і зникла.

— Що ж то за сюрприз такий, що від мене десь подався? — запитав я. Але дядько Місяць уже спав, ніби нічого й не сталося... Дива та й годі.

Як цікаво мені було з ним. Такий розумний співрозмовник! Одна біда — постійно доводилося його будити. Від Місяця я дізнався про різні сузір'я, космічні тіла, про Чумацький Шлях і навіть про інші галактики. Здавалося, про небесний простір він знав усе. Та хіба тільки про нього! Ще він розповів мені про нашу господарку лісу. Виявилось, вона теж із космосу. Тепер знатиму, чому вона світиться і в неї тільки одне око, схоже на місяць. Кров не вода. Тому вона мене й довірила своєму братові, хоч і двоюрідному. А ще хрещений сказав, що біля нашого лісу за селом є "Доброліс". Я не встиг розпитати про це більш детально, бо він знову задрімав.

"Чому він постійно спить? — думав я. — Матінко рідна! Як же я не здогадався?! Він же старий!"

Дядько Чет мені ж казав: "Якщо Місяць схожий на літеру С — він старий".

Он воно що! Тому в нього вуса сиві і він весь час дримає.

Зрозумівши це, я припинив докучати своїми запитаннями. Подумав про дім, батьків, бабцю Мурзю. Про те, що вони мною пишаються. А може, і дядько Чет також.

Навіть не знаю, скільки я тут пробув. Аж раптом побачив зелену кулю чи зірку. Вона стрімко наближалася прямісінько до нас. Уже перед обличчям показалася рука з кігтями, що вхопила мене й потягла за собою вниз по спіралі.

— Про вовка помовка! Дядьку Чете! Це ти? Що ти накоїв? Навіщо забрав мене з Місяця? — обурився я, але намагався розгледіти, як він так високо злетів без ракети.

— Ти краще дужче тримайся, мандрівнику! Бо Баба-Яга так чаклувала над пальним для моїх черевиків, щоб швидше летіли. Вони скажені! Я хвилювався, щоб не потрапити в іншу галактику! — кричав мені на вухо Чет. — Ти не забув, що в тебе, крім твоїх мрій, родина є? Ще й поповнення в ній, доки ти тут сяєш...

Про які черевики він говорить? Якесь поповнення? Може, дядькові від польоту стало зле?

— Що? — перепитав я. — Не розчув!

— У тебе сестричка з'явилася! — сповістив мені Чет.

— Віта-а-а-а-аю!!! До зустрічі! — пролунав нам услід веселий голос Місяця.

Приземлятися було не боляче. Бабаюки сплели сітку з міцних рослин. Ми підстрибували на ній з вуйком разів десять, як справжнісінькі герої.

Усі зібралися на галявині привітати нас із поверненням. Я був неймовірно вдячний їм, а особливо дядькові Чету, адже він ризикував заради мене життям! Ось і мої рідні. Татко витирав сльози радості, а матуся тримала на руках незнайоме руде створіння.

— Синку, ти вже такий дорослий і височенний! Це Місяць на тебе так подіяв?! — дивувався тато моему неймовірному зросту. І справді я чомусь став у п'ять разів вищий.

— Так-так, Неді! — підтвердила мама. Вона так любляче мене називала. — А це твоя сестричка, — ненька довірливо передала мені манюню.

— Та що це? Когось вона мені нагадує? Одне велике око.

— Нам її господарка лісу подарувала, коли ми дуже за тобою сумували. Вона і схожа на неї, — засміялася мама. Бабця Мурзя подивилася на мене й хитро примружилася. Нарешті я зрозумів, про який сюрприз дядько Місяць мені натякав. Зірка. То була його робота. Він її до нас надіслав. Ось із чого бабця-чаклунка її зробила. Але це буде наш секрет.

— Назвімо її Зірочкою! — запропонував я.

— А ми так її і назвали, — усміхнувся дядько Чет і поклав мені руку на плече. Я вперше бачив його таким. Він щиро привітав із появою сестри, польотом на Місяць та розповів про диво-черевики. Ноу-хау мого татка з Бабою-Ягою. Вони ж тепер головні конструктори лісу! Скільки цікавого сталося, доки мене тут не було.

Ну й ну! Емоції переповнювали. Але хочу вам сказати, друзі, що я засвоїв дві речі:

1. Усе, що трапляється з тобою, — завжди на краще.

2. Мрії здійснюються, навіть ті, про які ти й не мріяв. А що стосується моєї мрії стати зіркою, то в нас уже

є одна зірочка — моя сестричка! А я краще залишуся у моєму рідному лісі. Бо куди б ти не потрапив, а вдома найкраще!

До зустрічі, друзі! Ваша зірка Нед...